

The Jacqueline's – Gee Oh Gee

Hoezo retro? Met wat lappen vintage stof kan je toch net zo goed een fris, hip en modieus kostuum maken? En zo moet je The Jacqueline's eigenlijk ook bekijken. Ze haalden de swing-jazz van The Andrews Sisters uit grootvaders' kast, stoffen die af en gingen er met de schaar door om er de elementen uit te halen die ze in hun muziek wilden verwerken. En die klassieke elementen zorgen voor een zekere basis, maar ze zijn eerder een middel dan een doel. Je hoort meteen dat The Jacqueline's oneindig veel meer zijn dan een nostalgie-act voor oorlogsveteranen die zich nog een laatste keer willen verliezen in vervlogen Bevrijdingsliefdes.

Het is niet makkelijk om iets fris en nieuws te maken met swingjazz, een genre waarin al 60 jaar min of meer een consensus heerst dat alles al gezegd en gedaan werd. Wanneer je die muziek dan aan een facelift wil onderwerpen vereist dat het vakmanschap van absolute topmuzikanten, zoals de drie vrouwen en de drie heren van The Jacqueline's. Aan het roer staat Iris Berardocco, die zichzelf ziet als een soort singer-songwriter in de swingjazz. Waar het soort muziek dat ze maken doorgaans als doel heeft om de heupen in beweging te krijgen, vertelt Berardocco ook verhalen met haar nummers. Verhalen over mensen en over wat haar bezig houdt, zomaar uit het leven gegrepen. Humoristische knipogen worden verenigd met maatschappijkritische sneren, terwijl je geen moment kan stil blijven staan wanneer die meedogenloze swing zich meester van je gewrichten maakt.

Je hoort ook heel wat warmte in The Jacqueline's. Wanneer Berardocco haar stem verenigt met die van Eva Buchmann en Sara Raes ga je als vanzelf mee zweven op die wolkjes van vocale arrangementen waarin die drie zo unieke stemmen tot één harmonieus geheel gecomponeerd worden. Bovendien staan er met contrabassist Frederik Madou, drummer Jelle Van Giel en pianist Stijn Wauters ook nog eens drie sterke mannen achter de drie sterke vrouwen. Met die strakke, swingende en solide ritmesectie als ruggensteun krijgen de dames de ademruimte om zich zorgeloos te kunnen toelagen op het schitteren in hun rol.

Bovendien weten The Jacqueline's dat het 'm steeds in de details zit. Dat bewijzen ze met die restyling van de muziek en met teksten zoals die van Dig Me A Hole, waarin Antwerpen en de hele saga van de Oosterweelverbinding lichtvoetig op de korrel worden genomen. Maar net zo goed met die bloedrode lippenstift en hun originele outfits waarin hints naar retro en vintage kledij zitten verstopt. The Jacqueline's zien er eigenlijk even stijlvol uit als ze klinken. Over alles werd met de grootste zorgvuldigheid nagedacht opdat het totaalconcept (want dat is het écht) tegelijk vertrouwd en spannend aanvoelt. Ze zijn er in geslaagd de swingjazz te vertalen naar de 21ste eeuw en hebben er zelfs voldoende energie in gepompt om het genre ook de komende 60 jaar te laten overleven. Net zoals hun concerten brengt ook hun debuutplaat Gee Oh Gee mensen samen en worden een lach en een traan afgewisseld met een paar raak gemikte schufflepasjes doorheen de balzaal.

THE JACQUELINES ZIJN:

Iris Berardocco, Eva Buchmann en Sara Raes: zang

Stijn Wauters: piano

Fré Madou: contrabas

Jelle Van Giel: drums